

ARBEIDSMIGRANTEN

‘Opeens

had ik twaalf Poolse burenen’

Uw nieuwe burenen? Twaalf Polen of Bulgaren. Hoe projectontwikkelaars woningen opkopen voor huisvesting van arbeidsmigranten en wijken ontwrichten. Een noodkreet uit een rijtjeshuis.

Theo van de Zande
Den Bosch

Je weet werkelijk niet wat je overkomt als je twaalf Polen als nieuwe burenen krijgt in je bescheiden doorzonwoning in de Bommelerwaard. „Het is erger dan je je kunt voorstellen. Het zijn kleine huizen uit de jaren zestig. De isolatie is nul komma nul. Wat denk je wat het betekent als acht van die mannen of vrouwen middenin de nacht opstaan voor de ploegendienst? Naar de wc gaan, douchen, van de onbeklede trap af klossen en dat allemaal in een hol huis met een paar stapelbedden, een bankstel en een eettafel van de kringloop.”

Een regelrechte noodkreet uit een bescheiden koopwoning in een kleine dorpskern in de Bommelerwaard. We schuiven aan voor een verhaal dat verteld moet worden. Maar onder voorwaarden. Het moet anoniem. „De belangen van de projectontwikkelaar zijn groot. Het moet allemaal niet meteen te herleiden zijn. Ik wil niet meer problemen dan ik al heb”, deelt de bewoonster haar zorg.

Ze is zich rot geschrokken van de gevolgen die ze dagelijks ondervindt van haar nieuwe burenen. In het voorjaar verkocht het jonge stel dat jaren naast haar woonde, hun huis aan de hoogste bidder. Een projectontwikkelaar uit de regio bood ruim boven de vraagprijs en liet andere belangstellenden moeiteloos achter zich. Uit inventarisatie van Maasdriel blijkt dat er in de verschillende kernen van de gemeente al zo'n 100 woningen

Arbeidsmigranten

Het Brabants Dagblad gaat in een serie artikelen in op de problemen rond arbeidsmigranten. Morgen deel 3: 'We hebben de buurt overvallen met het Polenhotel'.
■ Zie ook bd.nl

midden in woonwijken zijn opgekocht voor huisvesting van veelal Oost-Europese arbeidsmigranten.

Met lede ogen zag de bezorgde buurvrouw dat er middenin in de woonkamer van het rijtjeshuis naast haar een muur werd opgetrokken. Op zolder kwamen er kamers bij en zo woont ze opeens pal naast een 'Polenhotel'.

Ruzie

Althans dat was de eerste paar maanden zo. Ondertussen zit er al een nieuwe ploeg in met ook Bulgaren en Tsjechen. Het zijn er ook acht in plaats van twaalf. Dat heeft alles te maken met de klacht die ze bij de gemeente neer heeft gelegd. Na een mishandeling in de zomer van een van de bewoonsters, was voor haar de maat vol. „Ik zat in de tuin en hoorde de ruzie alsmaar oplopen. Ik heb de contactpersoon van de eigenaar gebeld en gezegd: dit kan echt niet meer. Ik laat het niet gebeuren dat er in het huis naast mij iemand mishandeld wordt. Er moet iets veranderen.“

Na een paar maanden is dat gebeurd. Het is er iets beter op ge-

▲ De huisvesting voor arbeidsmigranten is vaak minimaal: een bed en een stoel. FOTO MARIETTE DEN ENGELSE

▲ Zuilichem zei nee tegen een Polenhotel. FOTO BIRGIT GROENEVELD

worden volgens de buurvrouw, maar het is nog steeds onhoudbaar middenin een woonwijk. „De huizen zijn niet gebouwd voor deze manier van bewoning. Het is een huis en geen hotel. Veel van de bewoners gaan hun eigen gang. Hebben in het weekeinde vrienden over de vloer. Dan is het feesten, drinken en wiet roken in de tuin. Ik kan mijn slaapkamerraam niet meer open hebben.”

Ze kan het niet vaak genoeg zeggen. Het gaat haar niet over het

land waar mensen vandaan komen. „Ik heb zelf veel gereisd, sta open voor iedereen. Ik maak ook een praatje met mijn nieuwe burenen. Het zijn veelal aardige mensen. Het gaat erom dat het niet past in een rijtjeshuis. Acht Nederlandse jongeren in zo'n klein huis zou ook problemen opleveren.”

Op het gemeentehuis van Maasdriel weten ze dat ook. Niet voor niks duikt in een beleidsstuk de opmerking op dat huisvesting van

Acht Nederlandse jongeren in zo'n klein huis zou ook problemen geven

—Buurvrouw

arbeidsmigranten kan leiden tot ontwrichting van een buurt. Daarom geldt er een maximum. Tien procent van het totale aantal bewoners van een wijk mag uit arbeidsmigranten bestaan. „Dus ik heb dikke pech dat ik er toevallig naast woon. Als ik iets veranderd wil krijgen, moet ik er als een soort opsporingsambtenaar dagelijks bovenop zitten en alles aan overlast melden. Dan kunnen ze een dossier opbouwen, maar dat is praktisch niet te doen. Ik wil er

▲ In de kassen in de Bommelerwaard is genoeg werk. FOTO VIDIPHOTO

niet de hele dag mee bezig zijn, heb ik met mijn werk ook helemaal geen tijd voor. Het moet wel leefbaar blijven.”

Verzet

Het voelt voor haar als een heel eenzaam protest. Want veel dorpsgenoten in dezelfde situatie durven zich niet uit te spreken. Als een dorp, zoals onlangs in Zuilichem, zich massaal verzet tegen de komst van een complex voor 400 arbeidsmigranten gaat er een

streep door het plan. „Dan wordt er wel geluisterd. Maar hier krijg ik niet eens de buurt gemobiliseerd. Want een deur verder is de overlast al veel minder.”

Wat het extra wrang maakt? „Als grootschalige huisvesting niet lukt, blijven projectontwikkelaars woningen opkopen. Dat heeft een grote impact op wijken en buurten. En straks hebben nog veel meer mensen problemen zoals ik. Dat moeten we niet laten gebeuren.”